

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Petra Polácha ve věci

žalobce: **Ing. L. H.**

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
Žerotínovo náměstí 3, Brno

o žalobě proti odpovědi žalovaného na stížnost ze dne 26. 2. 2015, č. j. JMK 25832/2015

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobu žalobce podanou dne 17. 7. 2020 u Krajského soudu v Brně soud vyhodnotil z části jako žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, jejíž projednání a rozhodnutí náleží do oblasti správního soudnictví, z části jako doplnění žaloby ve věci občanskoprávní vedené u soudu pod sp. zn. 44 Co 60/2019 a jako civilní žalobu proti JUDr. H. P. na odškodnění za psychickou újmu a zhoršení zdraví.

V nynější věci se soud zabýval přezkoumáním postupu žalovaného při vyřizování žalobcovy stížnosti na průběh rehabilitace u paní J. Z.

Žalobce stížností ze dne 25. 11. 2014 adresovanou žalovanému brojil proti postupu Zdravotnického rehabilitačního zařízení, sídlem Makovského nám. 2, Brno. Konkrétně namítal nesprávně zvolenou formu rehabilitace v rámci jeho léčby na tomto pracovišti. Žalovaný odpovědí ze dne 26. 2. 2015, č. j. JMK 25832/2015, žalobci sdělil, že stížnost vyhodnotil jako neoprávněnou.

Dříve než soud přistoupil k posouzení důvodnosti žaloby, posuzoval splnění podmínek řízení pro věcné projednání žaloby. Z podané žaloby vyplývá, že se žalobce domáhá soudní ochrany v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu spočívající v zamítavé odpovědi na stížnost proti postupu při poskytování zdravotních služeb podle § 93 a násl. zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování.

Podle § 70 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřípustná také tehdy, domáhá-li se žalobce přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud usnesením návrh odmítne, jestliže je podle tohoto zákona nepřípustný.

Soud proto hodnotil, zda vyřízení stížnosti označené jako „Odpověď na stížnost“ ze dne 26. 2. 2015, má povahu rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 s. ř. s., případně zda se může jednat o jiný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.

Povaha úkonu podle § 93 zákona o zdravotnických službách již byla v minulosti judikatorně řešena. K této povaze se poprvé vyjádřil Krajský soud v Ostravě v usnesení ze dne 17. 9. 2014, č. j. 22 Ad 7/2014-12, v němž dovodil, že „[v]yrozumění o vyřízení stížnosti proti postupu poskytovatele zdravotních služeb podané podle § 93 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, není rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví ve smyslu § 65 s. ř. s.“ Toto rozhodnutí bylo aprobováno Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 17. 9. 2014, č. j. 2 As 41/2014-47.

Ve vztahu k nyní projednávané věci tak soud s odkazem na výše citovanou judikaturu uzavírá, že odpověď žalovaného na stížnost žalobce ze dne 26. 2. 2015, č. j. JMK 25832/2015, představuje toliko vyřízení výsledku přezkumu stížnosti žalobce, které není způsobilé zasáhnout do jeho veřejných subjektivních práv. Z tohoto důvodu se nejedná o rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., ale ani o jiný zásah, pokyn či donucení ve smyslu § 82 s. ř. s. (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2020, č. j. 54 A 90/2019-43).

Nejedná se tedy o žádný případ dotčení veřejných subjektivních práv, jehož nápravy by se bylo možno domáhat prostřednictvím žaloby ve správním soudnictví. To samozřejmě neznamená, že by právo neposkytovalo žalobci prostředky nápravy proti případné újmě způsobené poskytovatelem zdravotních služeb. Nicméně toto řešení je třeba hledat v soukromoprávní rovině, zejména v případné žalobě v občanském soudním řízení, v rámci které by se žalobci v případě prokázání hmotné či nehmotné újmy mohl domoci její náhrady; to ostatně žalobce učinil a svoji žalobu směřoval i k soudům v občanském soudním řízení. Naproti tomu správní žaloba není prostředkem, který by k nápravě mohl žalobci dopomoci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2014, č. j. 2 As 41/2014-47).

Lze doplnit, že i pokud by bylo možné konstatovat, že odpověď žalovaného zasahuje určitým způsobem do veřejných subjektivních práv žalobce, nebylo by možné věc meritorně projednat, neboť by šlo o žalobu opožděnou (§ 72 odst. 1 s. ř. s., resp. § 84 odst. 1 s. ř. s.).

Z výše uvedených důvodů soud shledal, že v dané věci není žaloba přípustná, a proto podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobu odmítl (výrok I).

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta (výrok II).

Soud neprojednával věc samu, a proto mohl rozhodnout bez jednání (§ 49 odst. 1 věta první s. ř. s. *a contrario*). Vzhledem k tomu, že řízení o žalobě bylo skončeno procesním rozhodnutím, soud se nezabýval věcnými argumenty obsaženými v žalobě ani návrhy důkazů přiloženými k žalobě.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. července 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu